

BEDNŮVY

ROSANA ZVELEBILOVÁ

Bedny

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2024

Obálka © Rosana Zvelebilová, 2021

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-05-2 (PDF)

Obsah

1. Břitva	7
2. Kutloch	25
3. Jak jsem potkala toho pravého	42
Čtvrtek 10. 2. 2022	45
4. Vaz	57
Pátek 28. 4. 2017	60
5. Jak jsem dostala příslušenství	67
6. Řidič	72
Rok 2000	75
Rok 2006	77
Rok 2008	80
Rok 2009	83
7. Mozek	86
Pondělí 1. 8. 2016	88
Rok 2028	91
Úterý 12. 11. 2030	93
8. Jak jsem rozjela byznys	96
Pondělí 18. 8. 2025	97
Úterý 6. 8. 2030	103
Sobota 10. 8. 2030	104
9. Lano	110
Rok 2008	114
Rok 2011	116
10. Drogy	122
Neděle 13. 9. 2020	126
11. Nůž	136
Sobota 6. 7. 2019	138
12. Jak jsem se rozhodla zabít sráče	154
Rok 2023	156

Sobota 30. 7. 2023.....	157
Rok 2024.....	159
Pátek 14. 3. 2025.....	161
Úterý 10. 6. 2025.....	162
13. Právník.....	170
Čtvrtek 29. 8. 2019.....	170
Úterý 12. 11. 2019.....	172
Sobota 11. 1. 2020.....	174
Čtvrtek 13. 2. 2020.....	175
Pátek 14. 2. 2020.....	178
Pondělí 17. 2. 2020.....	182
Pátek 3. 4. 2020.....	183
14. Struna.....	190
Pátek 14. 3. 2025.....	192
15. Klacek.....	199
Čtvrtek 8. 1. 2016.....	207
Pátek 1. 7. 2016.....	209
Úterý 5. 7. 2016.....	211
Pátek 8. 7. 2016.....	237
Pátek 10. 10. 2025.....	239
16. Jak jsem se stala hysterickou píčou.....	242
Pátek 14. 3. 2025.....	243
17. Policie.....	262
Středa 12. 3. 2025.....	263
Videozáznam ze středy 26. 2. 2025.....	266
Videozáznam z pátku 28. 2. 2025.....	267
Videozáznam z pondělí 10. 3. 2025.....	268
Středa 12. 3. 2025.....	269
18. Jak jsem získala informace.....	273
19. Provaz.....	294
Sobota 12. 3. 2022.....	297
Pátek 8. 7. 2022.....	300
Sobota 10. 6. 2023.....	302
Čtvrtek 21. 12. 2023.....	304

20. Tlumič	311
Pátek 8. 8. 2025	311
21. Voda	334
Pondělí 9. 2. 2015	335
Středa 22. 4. 2015	336
Pátek 24. 4. 2015.....	340
22. Jak jsem sráčovi zakroutila krkem	347
Středa 20. 8. 2025	352
23. Katana	370
Úterý 9. 6. 2015	372
Středa 10. 6. 2015	374
24. Výtah	381
Rok 2000.....	389
Rok 2001	393
Neděle 30. 6. 2002	394
Pondělí 1. 7. 2002	398
25. Jak jsem vzala sráče do mučírny.....	402
26. Smrt	418
Středa 13. 11. 2030.....	423
Sobota 16. 11. 2030.....	431
27. Jak jsem dostala kotel.....	439
28. Jak jsem konečně zabila sráče.....	450
29. Odpad.....	460
30. Revolver	465

Poddrnostav

ZAMĚSTNANEC MĚSÍCE: LISTOPAD 2030

Ša mláči na projektu

KINCL

1. Břítva

Sobota 7. 12. 2030, 3.15 hod.

Stát na střeše ve světle reflektorů a ukazovat fakáče desítkám ozbrojených chlapů na dvoře, který střílejí mým směrem... Jop, tomu říkám ideální noc.

Tak to bylo o fous. Hbitě přidřepnu za zídku ohraničující plochou střechu Přípravny. Byl by trapas, nechat se sejmout takhlenc blbě.

Střelba ustane. Asi myslejí, že mě sundali. Dotyčnej ostrostřelec dole dostává pěkně kotel.

Bezva, chtějí mě živýho, kulišáci. Udělám si pohodlí – posadím se na zem a zádama opřu o rantl.

„Můj tým je dobřej tým, když se spojí s jiným týmem,“ řeknu nahlas a zasměju se. Tuhle hlášku slizkýho ředitele ze sitcomu *Ajtáci* jsem už dlouho chtěl použít v nějaký vážný situaci. Ani mi nevadí, že ty gaunery sjednotil zrovna hon na moji maličkost. Naopak, jsem na ně pyšnej, že to tak pěkně všechno nachystali.

Srdce mi zběsile poskakuje v hrudníku, ale strachem to není. Asi jenom adrenalin. Ulíznu si vlasy, co mi padají do ksichtu, a opucuju zamlžený brejle. Jop, v době laserových operací a kontaktních čoček nosím skla. A co? Zakloním hlavu, nasaju ledovej vzduch do plic a zadívám se na temnou oblohu. Je zataženo. Takže konec? Vytáhnu mobil. Sakra, d'oura v rukávu. Sako za pade od Kitona v hajzlu. Zapnu nahrávání videa.

„Morálně flexibilní,“ řeknu a kejevnu, jako že to myslím vážně. „Dík,“ dodám, stopnu nahrávání a zprávu odešlu.

Zatím jsem se moc nepředvedl. Měl bych to víc roztočit, ať si to všichni pořádně užijem. Je to můj areál. Deset skladů, laboratoře, kancelářská budova, auťáky, materiál a stroje – spousta bezva schovek.

Mrdat!

Na střechu sousední haly šplhaj odvážlivci v kuklách. Vystajlovali se, aby vypadali jako ze zásahovky. Ha, ale já jim na to neskočím, moc dobře vím, co jsou zač. Rozhlídnu se. Tak kudy vezmu kramle? Zpátky po žebříku nemůžu. Ocelový dveře do strojovny uprostřed střechy nevykopnu. Nasoukat se do větrací šachty? Přes natavenou mřížku těžko.

Pětice chlapů se po vedlejší střeše ostražitě plíží.

No jó! Géčko, vole! Dyť mám univerzální klíč, určitě pude i k těmhle dveřím. Přiskočím ke vstupu a lovím svazek z kapsy. Zakuklenci se profesionálně kreyou za komínama a přebíhají mezi nimi.

Krucí! Klíče mi vyklouznou z ruky.

Jeden z pronásledovatelů už je skoro u mě.

Hbitě vytáhnu Princeznu – revolver Ruger GP100, kterej mám už nejmíň patnáct let, a...

Chlapa zásah do hrudníku skolí. Svíjí se na zemi, chrchlá a snaží se odplazit se ode mě.

„Nehroťte. Máte maximálně polámaný žebra,“ řeknu mu s úsměvem a sehnou se pro klíče.

Zbylí kulišáci mě obklíčejí, ale už jsou chytřejší a kreyou se. „Vzdejte se!“ křičej na mě.

„Tůdle!“

Někam nad jejich hlavy, ať pak můžou vyprávět, jak to se mnou měli těžký.

Oplatěj mi to.

Poskakuju a vysmívám se jim: „Au, neblbněte, au, to hrozně lochtá!“ Si myslej, že se mnou ty jejich gumičky něco udělaj. Jenom mě zdržujou od marný snahy strčit klíč do zámku. „Kurva už!“ Rázně vezmu za kliku. Bylo celou dobu odemčeno! Údržbáři si s předpisama asi moc hlavu nelámou. Kuřáci blbí! Škoda, že už je za to nezjebu.

Vpluju do strojovny, rychle za sebou zamknu a tlemím se. Po paměti hmátnu po vypínači a štrachám se ze schodů. Za mnou se ozevjav rány, jak se kulišáci snažej zdolat ocelový dveře, a do dolních dveří už se taky někdo dobejvá, zatímco žvatlá do vysílačky.

Doplním Princezně bubínek a zastrčím ji do pouzdra. Už se mi po těch snaživcích nechce střílet. Není to fér, když mě maj jenom zajmout. No jo, ale co teď? Vzduchotechnika. Že bych si zahrál na *Smrtonosnou past*? Jupikajej, šmejdi!

Odklopím víko a baterkou v mobilu posvítím dovnitř, abych zhodnotil, jestli se tudy vůbec protáhnu. Docela tam fičí a hučí od turbíny pohánějící vzduch do celýho systému.

Ježíš, to je ale debilní nápad! Soukám se dovnitř. Ještě že jsem tak hubenej. Plazím se v prachu, špíně a rzi, jenom mi na cestu místo zapalovače svítí mobil. A taky mě dost sere, že si ničím svoje nejoblíbenější hadry. Co řeším? Jim bude u prdele, jak vypadám.

Za sebou zaslechnu hlasy. Chlapi tlachaj nad servisním otvorem. Možná uvažujou, že se za mnou vydaj.

Pošlu jednu včelku jejich směrem, abych jim to rozmluvil, a málem z toho ohluchnu. Ale zabere to. Soukám se dál. Je to sice úplně k hovnu, ale co už.

Hučení plynule tichne a průvan ustává – podařilo se jim jednotku vzduchotechniky vypnout.

Zastavím se a ani nedejchám. Jsem teď asi někde nad Chemickou. Jako kluk jsem měl tuhle halu nejradši. Hafo různobarevných trubek, nádrží a lávek ze svařovanejch roštů, po kterejch

jsem běhal, i když jsem to měl od otce zakázaný. Otravoval jsem pracovníky v bílejších pláštích, a když se nedívali, ochutnával jsem chemikálie, který měli ve zkumavkách. Občas jsem si poleptal jazyk, ale zase jsem po čase bezpečně poznal jednotlivý sloučeniny a jejich koncentraci prakticky po chuti.

Jasně, teď je nejlepší čas na vzpomínky z dětství, magore. O co se tu vlastně snažím? Tohle je už trapný. Chci snad chcípnout tady? Takhlenc zahnaněj do roury jako krysa?

Telefon zavibruje. Z displeje se na mě mračí baculatej ksicht modrookýho zrzouna a za ním je barevný potrubí. Takže je taky tady, v Chemičce.

Přijmu videohovor a zašeptám: „Dobrej večír. Co je, Hermane?“

Herman je správnácká pravá ruka mafiánskýho bosse, úplně jak z gaunerskýho filmu. Nikdy jsem nerozklíčoval, jestli to má v povaze, nebo se do týhle role prostě časem stylizoval. Kamkoliv přijde, hned má respekt a lidi se ho bojejí. Jenom já mu tuhle image kazím, páč jsem na něj drzej, a ani moc nevypadám jako veleváženej kmotr. Ale nebejt Hermana, byl bych dávno pod drnem. A tím nemyslím Poddarno, kterýmu šefuju.

Jako takhle, neseďm na magistrátě, na to bych neměl čas ani nervy. Jsem spíš takovej externí ředitel temný strany města. Každá dávka, kterou si někdo šňupne, píchne, vykouří nebo spolkne, projde nejdřív rukama mejch zaměstnanců. Primátor, beng a další důležitý lidi mě poslouchaj a málokdo si dovolí vystrčit růžky. Jenom je to fakt makačka, uhlídat takovej monopol, hlavně musím mít přehled o všem, co se kde šustne. Za tím účelem mám pod palcem taky pár bordelů,

klubů a heren. No prostě velím tý největší špíně a jsem něco jako *král podsvětí*.

Jinak ještě vlastním Poddρνostav, to je regulérní stavební firma s rodinnou tradicí. Začínal jsem tam jako překladatel a tlumočník. Je to bezva prádelna špinavejch prachů a největší hovada, co pro mě dělaj, můžu maskovat za *manažery*. Ono by asi působilo hodně divně, kdyby nás chtěl kontaktovat třeba novej vaříč, dovolal se na infolinku a tam by se ozvalo:

Dobrý den, jeden z našich gangsterů se vám bude hned věnovat.

Se kterým mafiánem si přejete mluvit?

Pro přepojení na oddělení dealerů volte 1, pro přepojení na hackera Bajera volte 2.

Pátek 15. 11. 2030

Kincla, jednoho takovýho kudrnatýho tlouštíka, jsem akorát chtěl jmenovat oficiálním *manažerem*, a on místo převzetí vysněný pozice... prostě zmizel. Necelý dva roky o ni bojoval, podlejal a makal jak šroub, a já mu akorát házel klacky pod nohy. Ale ostatní ho už brali jako svýho a všimli si, když nepřišel do práce.

Oni jsou *manažeři* obecně strašný drbny, takže půl tejdne propírali, kam se asi ztratil. Dopátrali se, že jsem ho *poslal do dža*, páč nebere telefon, zmizela i jeho máma, pes a všechny krámy z jejich baráku. Já jsem furt někde lítal, nebyl jsem k sehnání, a když jsem se objevil v kanclu, byl jsem strhanej jak kůň.

Na pátek nachystali rozloučení. To byl takovej jejich zvyk, páč jim asi bylo líto, že takovej zmizelěj kolega nebude mít oficiální pohřeb. Bajer srdceryvně mluvil o tom, jak se Kincl rád cpal a byl až nezdravě fixovanej na svoji mámu. I Herman pronesl pár slov. Výjimečně jsem to celý natáčel, ale radši tajně, abych je ještě nenaštval. Nasral jsem je až večer, když jsme to šli řádně zapít.

Celou dobu mě trochu tížilo, že tahle chlastačka měla bejt jmenovací, a místo toho je rozlučková. Snažil jsem se to přebít chlastem, ale bylo mi leda ještě víc šoufl. Vymetli jsme hafo barů a skončili v nejvíc ekl strip klubu, kam se naše právnička neodvážila vstoupit, prej aby ještě něco nechytla. Myslím, že její odjezd chlapi uvítali, páč to mohli konečně pořádně rozjet s roštěnkama. Ale pak je dohnal sentiment, nebo co, a rozhodli se mě provokovat – začali připíjet na jednotlivý kolegy, který kdy zmizeli.

Bylo mi z kořalky děsně blbě, tak jsem to po pátý rundě utnul: „Pánové, jestli budeme pít půl deci tvrdého alkoholu za každého, koho jsem zavraždil, pak nás čeká otrava alkoholem!“

Ty překvapený ksichty stály za to. Předtím jsem jim to nikdy takhle na plnou hubu nepřiznal. Kopl jsem do sebe panáka, škytl a ucejtil, jak se žaludek brání.

„Du blejt!“ Čapnul jsem kabát, rozběhl se zadním východem do postranní uličky a hned za dveřma hodil šavli. Pak jsem se dopotácel k popelnicím, klekl si a zvracel zas, zatímco chlapi postupně vycházeli. Mým směrem se šinula nahrbená silueta.

„Nemůžu ho vystát, kokota! Udělám to,“ hučel.

„Neblbněte, počkejte!“ snažili se mu to ostatní rozmluvit, ale ani se nehnuli z místa.

„Slíbil jsem tomu hovadu, že jestli pošle *do dža* dalšího, osobně ho odkrágluju!“ Došel až ke mně. Ve světle pouliční lampy se zaleskly jeho šedivý vlasy a tenký brejle. A taky bříťva, kterou vytáhl z kapsy a rozevřel.

„No ne, Bajer? Že by se tenhle lenoch k něčemu bez remcání vodhodlal?“ rejpnul jsem do něj.

„Podřežu vás jako sviňu!“

Představil jsem si, jak do těch zvratků a vajglů u popelnic poteče proudem moje krev a jak pak do toho všeho sebou plácnu.

Neblbněte, počkejte!

Nemůžu ho vystát,
kokota! Udělám to.

Podřežu vás
jako sviňu!

Takže do
těch zvratků
poteče proudem
moje krev a pak
do toho sebou
plácnu...

Oukej.

„Oukej,“ pokrčil jsem ramenama. Byl jsem trochu zklamaný, že nezdechnu moc epicky, ale vzhledem k tomu, jak mi bylo z chlastu blbě, by mi prokázal službu. Provokativně jsem se na něj usmíval a doufal, že nehodím další šavli.

Bajer se odhodlával snad sto let a tím vytvořil prostor pro další chytráky, aby mu do toho mohli kecat. Kadlec se nebál, páč byl děsně vožralej, odvážil se přijít až k nám a začal do něj valit: „Voe, nebl-bně-te, necelej měsíc to vydržíte, ne?!“

„Tamto není jistý a vůbec se mi to nelíbí. A kolik lidí tenhle zmetek za tu dobu ještě pokosí? Měl jsem to udělat hned po zmizení Klementa.“

Aha, tak pán si potřebuje obhájit vraždičku, došlo mi, proč to tak protahuje. Stejně z toho bude v prdeli. Každý je...

Do diskusního kroužku se k tématu *sejmout, či nesejmout šéfa u popelnic za strip klubem* připojil další z mejch podražáckejch podřízenejch.

„Vykašlete se na to. Ještě ho můžeme prodat.“

Bajer chtěl bejt drsnej, čapl mě pod bradou a přiložil mi břitvu ke krku. „Já jim na to nekejvnul, takže ať si políběj!“

„A dost!“ zakřičel Herman.

Všichni se lekli. Naštvanýho ho často neviděli, proto okamžitě ztuhli. I já jsem zpozorněl, páč když tenhle flegmouš řve, už je fakt zle. Dupal směrem k Bajerovi a hulákal na něj: „Ste debil? Taky už to chci mít z krku! A von možná taky,“ ukázal na mě. „Ale když mu teď upižláte palici, akorát všechno poserete!“

„Jo, vy mu taky musíte furt stát za prdelí! Pořád ho krejete! Ani teď nevěřím, že to myslíte vážně,“ oponoval Bajer. „A vy zalezte!“ křikl na lidi, kteří ze zvědavosti vykukovali ze dveří klubu. Radši zase zapluli.

„Oni si ho vychutnaj. Takhle mu to leda usnadníte. Takže teď tu zkurvenou břitvu pěkně schovejte!“ trval na svém Herman.

Bajer poslechl, kopl do mě a šel za ostatníma.

Herman vytáhl cigaretu a připálil si, aby se uklidnil.

„Vy kouříte?“ podivil jsem se a snažil se vstát.

Chytil mě za flígr a táhl uličkou. „Jo. Nikdy jsem nepřestal. Divíte se pokaždý. Utřete se, jste poblitej.“

Někdo z manažerů ještě utrousil: „Jestli si bude pamatovat byt zlomek z tohohle, tak nás všechny povraždí.“

„Nebude! Je vygumovanej, když chlastá,“ odsekl Herman a nacpal mě do auta.

Sobota 7. 12. 2030, 3.42 hod.

„Dobrej, šéfe,“ zahuhlá Herman a svráští čelo, „kde to, probaha, jste?“

„V klimošce. Dívejte, jak jsem zasranej.“ Snímám se mobilem. „Vy jste v Chemičce?“

„Jo. Hele, vzdejte to. Maj tu snad armádu. Nemáte šanci.“ Snaží se dostat do záběru po zuby ozbrojený kulišáky v přílbách, ale moc mu to nejde.

„Kde jsou manažeři?“ zeptám se.

„Všichni vás podkopli, šéfe.“

„Ale kdo?“

Docvakne mu, na co narážím, a přistoupí na moji hru: „Všichni, šéfe.“

„Co? I Bajer?“

„Všichni vás podkopli, šéfe!“

„I Lelek a Tichý?“

„Jo, šéfe, všichni vás podkopli!“

„A Kadlec?“

„Všichni vás podkopli, šéfe. Všichni!“

„Ale vy snad ne?“

„I já. Všichni vás podkopli, šéfe.“

„Počkejte, snažíte se mi říct, že mě všichni podkopli?“

„Do prdele,“ přestane ho to bavit, „tohle je docela vážná situace! Kurva!“

Vytáhnu revolver a přiložím si ho ke spánku. „Oukej. Vzdávám to.“ Natáhnu kohoutek.

„Rozmluvte mu to!“ vykřikne vysokým hlasem jeden ze zakuklenců, kterej Hermanovi celou dobu čuměl přes rameno.

Konečně! Jsem rád, že se mi protistranu podařilo vyprovokovat. Teď už není nejmenších pochyb, kdo tuhle šaškarádu spáchal. Ale stejně se zeptám: „Co jste zač?“

„Jestli to chcete vědět, tak pojdte sem!“ odpoví mi rázně.

„A jak to mám asi udělat?“ Trochu se stydím, páč natěsnanej ve ventilaci se zbraní u hlavy musím vypadat jako naprostej debil.

„Už si pro vás jdou, tak počkejte.“

„Děkuji, ale raději se zastřelím. Přeji hezký večer.“

„Ne!“ stihne ještě vykřiknout, než hovor ukončím.

Ale ne do palice. Jenom do plechu, aby podle díry poznali, kde přesně jsem. Zatřesu hlavou, abych uvolnil zalehlý ušní bubínky, a rozsměju se. Určitě jsem je pěkně vystíhoval, že jsem se fakt odprásknul a že maj definitivně po randě. Snažím se netlemit moc nahlas, abych je ještě chvíli podusil.

Ucejtím, že se na ventilaci věšej těžkooděnci. Baví mě představa, jak se to snažej strhnout: „*Květoslave, pocem, je nás málo!*“ a osmnáctej zakuklenec v plný zbroji vyskočí, chytne se držáků tunelu a mrská sebou. Devatenáctej popadne Květoslava za pas a všichni v rytmu Macareny trhají...

Rupne to. K mýmu zklamání je jich jenom šest. Vysypou mě ven jako pytel brambor. Furt se ještě chechtám. Prošacujou mě, seberou mi zbraň a divěj se, že mám jenom jednu. Pak mě za hlasitýho potlesku všech zúčastněných odvedou k servisní lávce spojující protilehlý strany Chemičky. Nemůžu si nevšimnout, že jedna z nádrží s hektolitrama louhu pod lávkou je, i přes přísný bezpečnostní předpisy, otevřená. Ale tuším, že je to záměr. Na

Vzdejte to. Maj tu snad armádu. Nemáte šanci.

Oukej. Vzdávám to.

druhým konci čeká skupina těžkooděnců a míří na mě vším možným. Jsem neozbrojený, a stejně mě musej jistit? To jsou ale lichotníci.

Šestice kulišáků do mě lehce strčí. Pochopím, že se mám na lávku vydat bez nich. Nahodím svůj arogantní úsměv a pomalým, ale frajerským krokem vyjdu. Oprašuju si sako, narovnáвам kravatu a ulízávám patku. *Manažeři* sledujou moji potupu z různých koutů haly. Aspoň vrhnu na každého z nich pořádně vražednej pohled. Klopěj zraky. Jejich radost z toho, že jsem konečně polapenej, střídaj obavy. Však mě znaj. Speciálně na Bajera udělám známý gesto přejetím prstu po krku, abych ho vydusil. Radši se schová za sloup. Bezva, furt jsou ze mě posraný.

„Dál už ne,“ dostanu pokyn z druhý strany, když jsem asi tak v půlce lávky, přesně nad tou otevřenou nádrží.

Jeden kulišák vyjde mým směrem. To bude velitel. Nadešel čas zúčtování! Pořádně mě sprdne, než mě sejme. Těším se. Doufám, že to bude jako ve filmu, ve kterým záporák několik minut líčí svoje motivy a kladas mu pak vynadá. Vmete mu do ksichtu, co všechno způsobil, aby pro diváky zrekapituloval, jak moc je ten padouch zlej. A nakonec ho oddělá ňákou potupnou a bolestivou smrtí.

Zastaví se v bezpečný vzdálenosti ode mě, sundá si ochranný brejle a zamrká na mě hnědozelenýma kočičima očima.

Křením se od ucha k uchu a čekám, až se odhalí úplně.

Stáhne si kuklu, až jí ve vlasech zapraská statická elektřina.

„Zbořilová!“ zajásám. „Jaký to šok! A to jste to celé...“ kroužím prstem nad houfem lidí, který na mě čuměj a čekaj, co bude, „... vy sama?“

„Ano. Žádný z vašich dalších nepřátel v tom nejede. Je to čistě můj projekt,“ odpoví mi medovým hláskem s nádechem pýchy.

„Panečku, to je ale překvapení! To jsem vážně nečekal,“ snažím se znít nadšeně. Vlastně jo, jsem nadšenej.

Na bledý tváři jí vyčaruju vítězoslavnej úsměv. Akorát jako vítěz vůbec nevypadá. Podle kruhů pod očima jí asi dalo pěkně zabrat tohle všechno zorganizovat. V uniformě podobný těm, který

nosej poldové, jí to moc nesluší a po sundání kukly se jí naježila ofina a rozcuchalo mikádo. Ve filmu by ten kladás vypadal určitě mnohem líp. Co kdybych jí trochu pozlobil, aby jí ten úspěch tolik nestoupnul do hlavy?

„Hm, hm,“ vrtím hlavou s rukama založenejma na prsou. „Je to dokonalý. Až na... No nic.“

Rozpačitě se rozhlíží. Úplně slyším, jak jí v hlavě cvakaj kolečka. Projíždí si ten svůj ďábelskej plán od začátku do konce a nenapadá ji, co mohla přehlídnout nebo zanedbat. Ví moc dobře, že jakoukoliv maličkost dokážu využít k tomu, abych se z toho vykroutil.

„Až na co?!“ vyhrkne netrpělivě.

Ukážu na ni. „Rtěnka. Rozpatlala jste si ji, když jste si to sundávala.“

Zírá na mě a nechytá se. Asi nemůže uvěřit, že mám na mysli jenom tohle.

„A taky jste si zelektrizovala vlasy. Vypadáte jak odkvetlá pampeliška.“

Výraz nezmění.

„Tak co?“ Rozmáchnu ruce a teatrálně tlesknu. „Jak mě voděláte?“

Pořád si mě prohlíží a snaží se odhadnout, co mám za lubem.

„Vy jste blbej!“ Konečně jí dojde, že si z ní jenom dělám prču.

„Hodíte mě do louhu?“ Nakloním se nad nádrž pod náma.

Potutelně se usměje. Určitě si tenhle výraz trénovala před zrcadlem.

„To bude epický. Po pár sekundách doslova zmizím ze světa!“ Sakra, už nezním tak lehkomyšlně, jak jsem chtěl. Smrti se nebojím, ale plácát se před tolika lidma v žiravině? Nic moc. „Jenom si říkám, proč někdo, kdo plánuje pomstu pět let, nevymyslí něco důmyslnějšího.“

Neodpovídá, jenom se šibalsky culí. Určitě to není všechno.

„Ale co, proti gustu...“ Pokrčím ramenama.

Opře se o zábradlí. „Hydroxid sodný.“ Zadívá se do nádrže. „V tom jste rozpouštěl mrtvolu lidí, které jste zavraždil, že?“

„Jop.“

„Takže sám víte, že nějakou chvíli trvá, než se louh prožere tkáněmi. Asi to bude dost bolet.“

„Nemám šajnu.“ Na sucho polknu. „Vždycky byli tuhý a nalouskovaný, když jsem je nakládal.“

„Viděla bych to na několik dlouhých minut, kdy se budete snažit vyškrábat ven. I když jste rádoby drsňák, nevydržíte to a začnete škemrat o pomoc, řvát v bolestné agónii a hlavně...“ Zase nasadí ten svůj natrénovanéj šibalskej úsměv. „... budete všem jenom pro smích.“

Bezva, srdce mi bouchá jak splašený, cejtím sucho v krku a žaludek mám jak ve svěráku. Očividně si splnila domácí úkoly, dělala referáty i schémata, rešerše a průzkumy, a zjistila o mně všechno. Takže ví ito, jak mi záleží na tom, abych se neztrapnil.

„Vaši podřízení a mraky dalších lidí si vás budou pamatovat jako zoufalce topícího se v louhu,“ mluví potichu a klidně, ale s dost zákeřným tónem. Tenhle proslov si určitě taky nacvičila. „Věřím, že se i poserete!“

„Oukej,“ řeknu tišeji, než si přeju. Sleduju, jak se na stupínkách u kádě připravujou tři chlápci v gumových oblecích, aby mi případně zabránili vylízt. Nechci přijít o image šmejda, kterému může celej svět políbit prdel, takže se ze všech sil snažím tvářit, jak jsem v pohodě a nebojím se. „Bezva, že mě nakonec sejme ženská. Splněj se mi mokrá sny.“

„Skočíte tam sám,“ oznámí mi, jako by to byla hotová věc.

Jasně, víc ponížení! „To nemůžu,“ oponuju šeptem, aby to slyšela jenom ona. „Dal jsem slib.“

„Komu?“

Hlavou hodím směrem k Hermanovi, kterej s tou svojí zrzavou palicí mezi těžkooděncema docela září.

Ona se k němu otočí a na celý kolo zařve: „Dovolíte svému šéfovi spáchat sebevraždu?“

Úplně ho tím, chudáka, uvede do rozpaků. Všichni na něj zírají a čekají na odpověď.

„Jo,“ zaburácí.

„Můžete,“ sdělí mi ta potvora, jako bych to neslyšel.

„A když odmítnu?“

„Jistě tušíte, že jsem si připravila hodně důmyslný způsob mučení. Takový, jaký si zasloužíte. Bude to na několik hodin, možná i dní. Tohle,“ ukáže na kád' pod sebou, „berte jako velkorysou možnost vyhnout se tomu.“ To je hodná, že mi dává na výběr.

„Oukej,“ špitnu poraženě. Začnu si zouvat boty a zároveň vytahovat opasek.

„Co děláte?“ diví se a netrpělivě poklepává nohou.

„Některý věci to nerozpustí,“ vysvětluju. Sundám si sako a vestu. Do kapes nacpu klíče z kalhot, brejle a hodinky. Jsem rychlejší, proto to nebere jako zdržování a nechává mě. Přelezu zábradlí a otočím se k ní. „Dejte bacha, ať vás nepocákám. Je to silná žíravina.“

„Tak šup!“

Věnuju jí úsměv, kterej měl bejt škodolibej nebo ironickejší, ale nevím, jak se mi povedl. Odstrčím se.

Náraz je opravdu tvrděj. Nejenom o hladinu a dno kádě, která není na skok z takový vejšky dost hluboká, ale hlavně ze zjištění, že mě nic nerozežírá.

Voda! Je to zkurvená voda! Vynořím se.

Všichni se smějou a nejvíc Zbořilová, nahnutá přes zábradlí.

„Děláte si ze mě prdel?!“ ječím nasraně.

„Jo!“

„Kurva, kurva! Kurva!“ nadávám a vztekle plácám do vody. „Mrdat!“

„Myslela jsem, že máte srandu rád,“ zesměšňuje mě dál.

Vrhnou na ni zlej pohled a škrábu se ven. Kdy se jí ta kád' podařila vypustit a naplnit vodou, abych si ničeho nevšiml? Za to má u mě zlatýho Bludišťáka!

Chlapi v gumovejch oblecích mě vytáhnou a spoutají mi ruce za zádama. Snažím se tvářit nasraně, i když... Jop, trochu mě mrzí, že jsem to mohl mít za sebou, ale zároveň se těším, co vymyslela.

Za potlesku všech mě odvedou na parkoviště a otevrou kufr potlučenýho červenýho esúvéčka s kýčovitejma plamenama na bocích.

„Je to nutný?“ ptám se arogantně.

„Vám se snad nechce do Pekla?“ posmívá se mi Zbořilová.

„Mrdat,“ prsknu.

Navlíknou mi černej pytel na palici a pracně, páč kopu jako blázen, aby to neměli tak snadný, mě nacpou dovnitř.

Hází to se mnou jak na centrifuze a je mi z tý jízdy blivno. Určitě to dělá naschvál. Už chápu, proč to auto takhle pojmenovala. Hej, řídí Peklo, to je vtipný! Má to vymyšlený, holka.

Zhluboka se nadechnu a zjistím, že pytel, kterej mám na hlavě, docela pěkně voní. Když se mi tohle párkrát v životě poštěstilo, páchlo to zatuchlinou, kouřem a vším možným. Že by používala aviváž?

GarbS, a.s.

Dle zákona č. 87/2010 Sb., O nástěnkách.

ZAMĚSTNANEC MĚSÍCE

Září 2030:

Ing. Lukáš Lustig

Za dokonalé zpracování SWAT
analýzy GarbS, a.s. na rok 2031!